

Oponetský posudek na diplomovou práci Alžběty Hesounové „Sinice postríkových zón dalmatského pobřeží“

Předkládaná práce prezentuje výsledky fykologických analýz vzorků z několika lokalit v na dalmatském pobřeží. Je standardně strukturovaná s rozsahem 23 stran a přílohami. Dílo přináší recentní data o výskytu epi- a endolitických sinic na vybraných místech chorvatského pobřeží. Níže se vyjádřím k jednotlivým částem práce.

Úvod

V Úvodu autorka rozebírá problematiku epilithických a endolitických sinic s ohledem na dostřikové zóny moří. Komentuje zde také některé druhy či rody z dostřikových zón studovné ve více či méně nedávné minulosti.

V sekci postrádám konkrétnější údaje či komentáře vztahující se k jiným částem světa (byť se jich týkají některé citace). Tabulku taxonů popsanych A. Ercegovićem vzhledem k tématu práce považuji za nadbytečnou a pro čtenáře, který není blíže seznámen s algologií, spíš matoucí.

Metody

Metody použité při řešení práce jsou z větší části obvyklé. Autorka však vzhledem k povaze studovaného materiálu musela zkoušet i různé alternativní přístupy. Mimo práci s přírodním materiálem autorka ještě ze tří monografií excerpovala seznam sinic, které byly nalezeny v dostřikových zónách moří. Kapitola je poněkud stručná. Například metody kultivace jsou zmíněny jen velmi krátce a povrchně. Není jasné jak byl z kamenů získán materiál pro inokulaci na agarové plotny. Dále chybí i bližší informace o datech sběrů (poněkud nahodile jsou zmíněny ve výsledcích). Navíc je rozpor mezi kapitolou Metody a Diskuzí v tom, kdo odebíral vzorky. Je to celkem maličkost, ale zmínka v Metodách by být měla.

Výsledky

Část 3.1 se zabývá se zpracováním a kultivací vzorků. Autorce se nepodařilo vyizolovat žádný kmen. Vzhledem k povaze materiálu to není úplně překvapivá skutečnost.

Část 3.2 obsahuje popisy nalezených morfotypů. Popisy odpovídají zvyklostem a obsahují i poznámky o jejich nálezech jinými autory, popřípadě morfologické odlišnosti od popisů v literatuře. Na několika místech autorka zmiňuje nález 36 morfotypů s tím, že 27 se jí povedlo určit alespoň do rodu. Ve výsledcích však komentuje jen 26 morfotypů. Je škoda, že nejsou zevrubně a včetně kresebné a fotografické dokumentace popsány i typy, které se nepodařilo určit vůbec.

Diskuze

V diskuzi autorka svá zjištění srovnává dalšími pracemi z obdobných stanovišť. Ze srovnání vychází, že dva morfotypy nebyly od svého popisu v první polovině 20. století až do této práce zaznamenány, ale autorka jejich existenci alespoň na základě morfologie potvrdila, což je velmi cenné.

Po technické stránce celé dílo nese známky šití horkou jehlou, což poněkud degraduje množství práce, které při řešení projektu bylo nutno odvést. Obrazová dokumentace vybraných typů je povedená a doufám, že autorka své fotografie poskytne ke zveřejnění v galerii stránek sinicerasy.cz.

Závěr: Předkládaná práce přináší recentní údaje o výskytu epi- a endolitických sinic na některých lokalitách dalmatského pobřeží. Působí však jaksi nedokončeným dojmem a její

finální úprava má několik slabých míst. I přes uvedené výhrady doporučuji práci k obhajobě a navrhuji hodnocení velmi dobře.

Otázky, o jejichž zodpovězení prosím během obhajoby:

- kolik vzorků bylo celkem zpracováno (z Metodiky to není jasné)?
- jak zacházeli s endolitickými sinicemi ti, kterým se jejich izolace povedla? Zkoušela autorka stejné postupy?
- autorka zmiňuje „potenciální sinice“ Středozemního a Jaderského moře? Jak přesně je definuje?

V Českých Budějovicích, 18.5.2011

RNDr. Tomáš Hauer, Ph.D.